

21 Νοεμβρίου, 1994

[ΚΟΥΡΡΗΣ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ/στές]

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΔΙΑ ΤΗΣ ΠΛΗΡΕΞΟΥΣΙΟΥ ΑΥΤΟΥ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥ ΓΙΑΝΝΟΥΛΛΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ,

Εφεσείων,

v.

THE CYPRUS POPULAR BANK LTD,

*Εφεσιβλήτων.**(Πολιτική Εφεση Αρ. 8154)*

*Δικαίωμα επίσχεσης — Τραπεζικό δικαίωμα επίσχεσης — Διαφέρει ου-
σιαστικά από το συννηθισμένο δικαίωμα επίσχεσης — Το τραπεζιτικό
δικαίωμα επίσχεσης ισχύει στην Κύπρο.*

Ο εφεσείων που, κατά τον ουσιώδη χρόνο, ήταν μόνιμος κάτοικος
Ηνωμένου Βασιλείου, διατηρούσε στο κατάστημα της εφεσιβλήτης τρά- 5
πεζας στο Λονδίνο λογαριασμό που ήταν χρεωστικός και στο κατά-
στημα της εφεσιβλήτης στην Λευκωσία εμπρόθεσμη κατάθεση. Στις
18.3.81, ο εφεσείων υπόγραψε δύο έγγραφα με τα οποία έδωσε στην
εφεσιβλήτη δικαίωμα επίσχεσης και συμψηφισμού του ποσού της
εμπρόθεσμης κατάθεσης στην Λευκωσία με τους χρεωστικούς λογαρια- 10
σμούς του ή της εταιρείας του Νίκος Αντωνίου Λτδ, στο κατάστημα της
εφεσιβλήτης στο Λονδίνο, και έδωσε επίσης δικαίωμα στην τράπεζα να
μεταφέρει το ποσό της εμπρόθεσμης κατάθεσης στο κατάστημα του
Λονδίνου. Στις 20.5.82 η εφεσιβλήτη μετέφερε το ποσό της εμπρόθε- 15
σμης κατάθεσης, που τότε ήταν £70.962 στερλίνες, από το κατάστημα
της Λευκωσίας στο κατάστημα του Λονδίνου για την εξόφληση μέρους
του χρεωστικού υπολοίπου του εκεί λογαριασμού. Με αγωγή του ο
εφεσείων αξίωσε την πληρωμή του ποσού της εμπρόθεσμης κατάθεσης,
ισχυριζόμενος ότι σύμφωνα με το Κυπριακό δίκαιο η εφεσιβλήτη δεν 20
είχε δικαίωμα συμψηφισμού (set-off). Το πρωτόδικο Δικαστήριο απο-
φάσισε ότι δεν χρειάζεται να εξετάσει το θέμα κατά πόσο η γενική αρχή
του συμψηφισμού εφαρμόζεται στην Κύπρο, διότι στην προκειμένη πε-
ρίπτωση η εφεσιβλήτη ασκούσε δικαιώματα που ρητά της είχαν δοθεί
από τον εφεσείοντα και επίσης ότι, ανεξάρτητα από αυτό, το δικαίωμα 25
τράπεζας να συμψηφίζει διάφορους λογαριασμούς ενός πελάτη διαφέ-
ρει από το γενικό δικαίωμα συμψηφισμού.

Κατ' έφεση, ο εφεσείων προσέβαλε την απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου και ισχυρίσθηκε ότι η εφεσίβλητη έπρεπε να θεωρηθεί ότι είχε συμφωνήσει να μη ασκήσει τα δικαιώματά της για συμψηφισμό, διότι μετά την υπογραφή των δύο εγγράφων συνέχισε να ανανεώνει την εμπρόθεσμη κατάθεση του εφεσείοντα.

Αποφασίσθηκε ότι:

(α) Το τραπεζικό δικαίωμα επίσχεσης (lien) ή συμψηφισμού (set-off) είναι διαφορετικό από το γενικό δικαίωμα επίσχεσης ή το δικαίωμα συμψηφισμού. Το τραπεζικό δικαίωμα επίσχεσης ή συμψηφισμού ισχύει στην Κύπρο ανεξάρτητα από το κατά πόσο το σύνθετο δικαίωμα συμψηφισμού ισχύει ή όχι. Στην προκειμένη περίπτωση, η εφεσίβλητη τράπεζα όχι μόνο είχε το δικαίωμα του συμψηφισμού στην απουσία οποιασδήποτε ρητής ή εξυπακουόμενης συμφωνίας για το αντίθετο, αλλά είχε ρητή εξουσιοδότηση από τον εφεσείοντα να συμψηφίζει χρεωστικούς με πιστωτικούς λογαριασμούς του εφεσείοντα ή της εταιρείας του.

(β) Ο ισχυρισμός ότι, η εφεσίβλητη με το να ανανεώνει την εμπρόθεσμη κατάθεση είχε συμφωνήσει να μην ασκήσει το δικαίωμα του συμψηφισμού, ήταν αβάσιμος.

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Halesowen Presswork v. Westminster Bank Ltd [1970] 1 All E.R. 473,

Hong Kong and Shanghai Banking Corp. v. Kloeckner & Co [1989] 3 All E.R. 513.

Έφεση.

Έφεση από τον ενάγοντα κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Δημητρίου, Πρ. Π.Ε.Δ.) που δόθηκε στις 30/4/90 (Αρ. Αγωγής 2780/82), με την οποία απορρίφθηκε η αγωγή του εφεσείοντα-ενάγοντα εναντίον των εφεσιβλήτων-εναγόντων, με την οποία αξιούσε το αντίστοιχο ποσό σε Κυπριακές Λίρες των £70.545,30 (στερλινών) δυνάμει χρεωστικού ομολόγου (promissory note).

Γ. Παπαθεοδώρου με Π. Αγγελίδη, για τον Εφεσείοντα.

Α. Χ' Ιωάννου, για τους Εφεσίβλητους.

Cur. adv. vult

ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Γ. Χρυσοστομής.

5

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ.: Ο ενάγων-εφεσείων είναι Κύπριος και κατά τον ουσιώδη χρόνο ήταν μόνιμος κάτοικος του Ηνωμένου Βασιλείου. Η εναγόμενη-εφεσίβλητη εταιρεία είναι εγγεγραμμένη στην Κύπρο και διεξάγει τραπεζιτικές εργασίες στην Κύπρο, στο Λονδίνο και σε άλλες χώρες του εξωτερικού.

10

Ο εφεσείων ασκούσε διάφορες επιχειρήσεις στην Αγγλία και διατηρούσε τραπεζιτικές συναλλαγές με το κατάστημα της εφεσίβλητης Τράπεζας στο Λονδίνο. Κατά τον ουσιώδη χρόνο ο λογαριασμός του, στο κατάστημα της Τράπεζας στο Λονδίνο ήταν χρεωστικός. Παράλληλα ο εφεσείων διατηρούσε στο κατάστημα της Τράπεζας στη Λευκωσία εμπρόθεσμη κατάθεση. Στις 17.5.82 που έληξε, το ποσό της κατάθεσης αυτής ανήλθε στις £70.962 στερλίνες. Το ποσό της αρχικής κατάθεσης που έγινε στις 4.2.81, ήταν 35.000 στερλίνες, αποτελούσε λογαριασμό εξωτερικού (external account), έφερε τόκο προς 11 1/4% ετησίως και ανανεωνόταν από μήνα σε μήνα μέχρι τις 17.5.82. Ένας από τους βασικούς όρους της κατάθεσης αυτής, που αναφερόταν στην απόδειξη που εκδιδόταν από την εφεσίβλητη τράπεζα με κάθε ανανέωση, ήταν πως δεν ήταν μεταβιβάσιμη και ότι το ποσό ήταν πληρωτέο μόνο στο δικαιούχο ή τον πληρεξούσιο αντιπρόσωπο του κατά τη λήξη.

15

20

25

Στις 18.3.81, ο εφεσείων υπόγραψε δύο έγγραφα με τα οποία έδωσε στην Τράπεζα δικαίωμα επίσχεσης και συμψηφισμού του ποσού της εμπρόθεσμης κατάθεσης με τους χρεωστικούς λογαριασμούς του ή της εταιρείας Νίκος Αντωνίου Λτδ, στην οποία ήταν ο κύριος μέτοχος. Την ίδια μέρα ο εφεσείων έδωσε γραπτή εντολή στην Τράπεζα στη Λευκωσία με το ακόλουθο περιεχόμενο:

30

“Immediately upon request by your London Branch to exercise their right of set-off under the terms of the General Lien dated 29.4.81, I authorise you to transfer any balance of my accounts with you to your London Branch.”

35

Στις 29.4.81 δόθηκε η ίδια εντολή και από μέρους της προανα-

φερθείσας εταιρείας του εφεσείοντα.

- Στις 20.5.82, στην προσπάθεια της να καλύψει το χρεωστικό υπόλοιπο του εφεσείοντα στο Λονδίνο, η Τράπεζα απέστειλε από το κατάστημα Λονδίνου τηλεγράφημα προς το κατάστημα Λευκωσίας με το οποίο ζητούσε, σύμφωνα με την εντολή του εφεσείοντα, την άμεση αποστολή του ποσού της εμπρόθεσμης κατάθεσης του εφεσείοντα, εξασκώντας έτσι το δικαίωμα συμψηφισμού, που προέκυψε από τις συμφωνίες της 18.3.91. Στις 24.5.82 το κατάστημα Λονδίνου ειδοποίησε τον εφεσείοντα γραπτώς ότι το ποσό των £70.962.- της εμπρόθεσμης κατάθεσης, μεταφέρθηκε στο κατάστημα Λονδίνου σύμφωνα με το δικαίωμα που είχαν για συμψηφισμό, ότι πίστωσαν το λογαριασμό του με αριθμό 11-1887-11, και απέστειλαν σ' αυτόν τη σχετική πιστωτική σημείωση. Επίσης τον κάλεσαν να εξοφλήσει και διευθετήσει το παραμένον χρεωστικό υπόλοιπο.
- 15 Ο εφεσείων με την αγωγή του αξίωσε την πληρωμή της εμπρόθεσμης κατάθεσης του μετά τόκου και αμφισβήτησε το δικαίωμα επί-σχεσης ή και συμψηφισμού της εφεσίβλητης.

- Το πρωτόδικο Δικαστήριο στην απόφαση του διαπιστώνει ότι ο εφεσείων παραχώρησε δικαίωμα γενικής επίσχεσης (general lien) στην εφεσίβλητη, τόσο για τους προσωπικούς του λογαριασμούς, όσο και για τους λογαριασμούς της εταιρείας του. Επίσης, ότι ο εφεσείων με αντάλλαγμα την υποχρέωση διατήρησης τραπεζιτικών διευκολύνσεων στο κατάστημα της Τράπεζας στο Λονδίνο, ανάλαβε την υποχρέωση να διατηρεί εμπρόθεσμη κατάθεση στο κατάστημα της εφεσίβλητης στη Λευκωσία για το ποσό των £70.000.-, το οποίο συμφώνησε να επιβαρυνθεί με σκοπό την αποπληρωμή οιοδήποτε χρεωστικού υπολοίπου που θα δημιουργείτο στο κατάστημα Λονδίνου. Πέραν τούτου, το πρωτόδικο Δικαστήριο αναφέρθηκε και στις δύο εντολές ημερ. 18.3.81 και 29.4.81 (τεκμήρια 4 και 7), που ο εφεσείων έδωσε στην εφεσίβλητη, με τις οποίες εξουσιοδοτούσε την εφεσίβλητη να μετακινεί και να συμψηφίζει οποιοδήποτε υπόλοιπο των λογαριασμών του στην Κύπρο, με τους χρεωστικούς λογαριασμούς στο κατάστημα Λονδίνου, όταν τούτο ζητηθεί από το κατάστημα Λονδίνου. Ακολούθως καταλήγει με τη θέση ότι υπήρξε εκ των προτέρων συμφωνία μεταξύ εφεσείοντα και εφεσίβλητης για 35 συνένωση των χρεωστικών και πιστωτικών λογαριασμών του και ότι σύμφωνα με την εντολή του, υποβλήθηκε από το κατάστημα του Λονδίνου στις 20.5.82, η σχετική παράκληση για μεταφορά και συμψηφισμό του ποσού της εμπρόθεσμης κατάθεσης. Σαν αποτέλεσμα 40 πιστώθηκε ο προσωπικός λογαριασμός του εφεσείοντα με το ποσό της εμπρόθεσμης κατάθεσης.

Τέλος το πρωτόδικο Δικαστήριο στις σελ. 31 και 32 των πρακτικών αναφέρει τα ακόλουθα:

“Θεωρούμε αχρειαστο να επεκταθούμε και να εξετάσουμε εν εκτάσει την εφαρμογή ή όχι της ισχύος του συμψηφισμού (set-off) στην Κύπρο γιατί, όπως αναφέραμε πιο πάνω στην εξεταζόμενη υπόθεση, ανεξάρτητα από το χαρακτηρισμό των εγγράφων, δεν πρόκειται, όπως προκύπτει και από την υπόθεση *Halesowen Presswork v. Westminster Bank* (ανωτέρω), περί ασκήσεως δικαιώματος συμψηφισμού ή δικαιώματος επισχέσεως υπό την αυστηρή έννοια των όρων αλλά γενικότερου δικαιώματος που αναγνωρίζεται σε τραπεζιτικούς οργανισμούς να συμψηφίζουν λογαριασμούς των ιδίων προσώπων και όταν ακόμη ελλείπει συμφωνία.....

Για όλους τους λόγους που έχουμε δώσει πιο πάνω, βρίσκουμε ότι οι εναγόμενοι ενήργησαν με βάση τις συμφωνίες που εξηγήσαμε και σαν αποτέλεσμα η απαίτηση του ενάγοντα στερείται οποιασδήποτε βάσης. Η αγωγή συνεπώς απορρίπτεται με έξοδα υπέρ των εναγομένων τα οποία να υπολογισθούν από τον Πρωτοκολλητή.”

Οι λόγοι της έφεσης συνοψίστηκαν και περιορίστηκαν σε δύο εισηγήσεις από μέρους του δικηγόρου του εφεσείοντα. Η πρώτη εισήγηση είναι ότι η εφεσίβλητη κάτω από το Κυπριακό Δίκαιο δεν έχει δικαίωμα να συμψηφίζει χρεωστικούς με πιστωτικούς λογαριασμούς και δεύτερο ότι αν διαπιστωθεί πως ο Νόμος το επιτρέπει, στη συγκεκριμένη περίπτωση η εφεσίβλητη δεν είχε δικαίωμα να το πράξει, γιατί συμφώνησε να μη το ασκήσει.

Όσον αφορά την πρώτη εισήγηση, ο δικηγόρος του εφεσείοντα αναπτύσσοντας την επιχειρηματολογία του, εισηγήθηκε πως η εφεσίβλητη με βάση το δικαίωμα επίσχεσης, μπορούσε να κρατήσει τα χρήματα, όχι όμως να τα συμψηφίσει (set-off) και ακολούθως να αξιώσει την πληρωμή τους με ανταξίωση στην αγωγή. Προς υποστήριξη της εισήγησης του αναφέρθηκε στις ακόλουθες αποφάσεις του Επαρχιακού Δικαστηρίου, *General Insurance Association Ltd v. Αναφορικά με τον Περί Εταιρειών Νόμο Κεφ. 113 v. Αναφορικά με τον Περί Ασφαλιστικών Εταιρειών Νόμους του 1984 και 1990*, Αρ. Αίτ. 16/91, ημερ. 29.6.93, *Frank Wright Feeds International Ltd, of England v. Cypromix Concentratos Co Ltd, of Latsia*, Αρ. Αγ. 4548/91, ημερ. 18.1.82, *KMG (Pharmakas) Quarries Ltd v. Αντωνάκη Γεωργίου*,

Αρ. Αγ. 7583/88, ημερ. 25.11.89. Οι αποφάσεις αυτές δεν είναι, κατά τη γνώμη μας, βοηθητικές, γιατί το θέμα του συμψηφισμού δεν αναλύεται και ούτε αποτελεί το λόγο (ratio) των αποφάσεων.

Είναι γεγονός αδιαμφισβήτητο, πως ο εφεσείων έδωσε προσωπική εξασφάλιση και δέσμευση των προσωπικών του λογαριασμών στο κατάστημα των εφεσιβλήτων στην Κύπρο, σε αντάλλαγμα των διευκολύνσεων προς τον ίδιο και την εταιρεία του από το κατάστημα του Λονδίνου. Έτσι συμφώνησε και έδωσε το δικαίωμα συμψηφισμού στην εφεσίβλητη τράπεζα και ακόμα την εντολή μεταφοράς των χρημάτων του εμπρόθεσμου λογαριασμού του στο κατάστημα Λονδίνου, για συμψηφισμό με τους εκεί χρεωστικούς λογαριασμούς του ιδίου και της εταιρείας του.

Ενόψει τούτου, συμφωνούμε με το πρωτόδικο Δικαστήριο πως η Εφεσίβλητη ενήργησε με βάση αυτές τις συμφωνίες, τις οποίες και εφάρμοσε και έτσι το θέμα του δικαιώματος συμψηφισμού (set-off), και του επιτρεπτού ή μη από το Κυπριακό Δίκαιο, δεν εγείρεται.

Ανεξάρτητα όμως με τη διαπίστωση αυτή, κρίνουμε σκόπιμο να διευκρινίσουμε, μια και το θέμα εγέρθηκε ενώπιόν μας, πως το δικαίωμα της Τράπεζας να συμψηφίζει ένα λογαριασμό με άλλο ή να συνενώνει λογαριασμούς του αυτού πελάτη της, σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία προς το ενάντιο, τυγχάνει γενικής εφαρμογής. Αυτό το δικαίωμα όμως, που αποκαλείται και τραπεζιτικό δικαίωμα επίσχεσης (banker's lien), δεν έχει ομοιότητα με οποιοδήποτε άλλο δικαίωμα επίσχεσης (lien). Επίσης θα πρέπει να διευκρινισθεί πως το τραπεζιτικό δικαίωμα επίσχεσης και συμψηφισμού, που απορρέει από τη σχέση Τράπεζας και του αυτού πελάτη, διαφοροποιείται και δεν δημιουργεί θέμα συμψηφισμού (set-off) ποσών που απορρέουν από αμοιβαίες αλλά ανεξάρτητες υποχρεώσεις. Είναι αυτός ο συμψηφισμός που δεν ισχύει στην Κύπρο (βλ. Δ.19, Καν. 3 των περί Πολιτικής Δικονομίας Διαδικαστικών Κανονισμών), που δημιουργεί αιτία ξεχωριστής αγωγής ή ανταξίωσης και που προέρχεται από ανεξάρτητες υποχρεώσεις. Το θέμα της τραπεζιτικής επίσχεσης και συμψηφισμού από την Τράπεζα, όταν δεν υπάρχει συμφωνία προς το ενάντιο, αποτελεί μια λογιστική πράξη, με την οποία διαπιστώνεται η κατάσταση λογαριασμού του πελάτη και βοηθά την τράπεζα να καλύψει χρεωστικά υπόλοιπα όταν άλλος ή άλλοι λογαριασμοί του πελάτη είναι πιστωτικοί. Μια τέτοια πράξη δεν δημιουργεί ανεξάρτητη αιτία αγωγής ή ανταξίωσης.

Η πιο πάνω νομική ανάλυση, ενισχύεται από την *Halesowen v. Westminster Bank Ltd* [1970] 1 All E.R. 473, όπου ο Λόρδος

Denning MR, ανέφερε τα ακόλουθα, τα οποία υιοθετούμε, στη σελ. 477:

“... The lien which we call a “banker’s lien” has no resemblance to any other kind of lien. In the ordinary way, a lien gives a creditor a right to retain possession of a thing until his account is paid. If the creditor lets it out of his possession he loses his lien. The creditor has no right to sell the thing or dispose of it. He is only entitled to retain possession. But when a banker has a lien over a cheque belonging to a customer or its proceeds, it means that the banker can retain the cheque or its proceeds until the customer has paid the banker the amount of his overdraft; and the banker can realise the cheque and apply the proceeds in discharge pro tanto of the overdraft. The banker does not lose the lien by allowing the customer to draw against the proceeds. That only means that he has released his lien to that extent. The result is that, in the ordinary way, when a customer has one account with the bank which is in credit, and another which is in debit, the banker has a “lien” on the credit in the one account which entitles him to apply that credit in discharge of indebtedness on the other account. Seeing that the banker’s lien is not true lien, in order to avoid confusion, I think that we should discard the use of the word “lien” in this context and speak simply of a banker’s right to combine accounts’: or a right to “set-off” one account against the other.

Using this phraseology, the question in this case is: suppose a customer has one account in credit and another in debit. Has the banker a right to combine the two accounts so that he can set-off the debit against the credit, and be liable only for the balance? The answer to this question is: Yes, the banker has a right to combine the two accounts whenever he pleases, and to set-off one against the other, unless he has made some agreement, express or implied, to keep them separate.”

(Επίσης βλέπε *Hong Kong and Shanghai Banking corp. v. Kloeckner & Co* [1989] 3 All E.R. 513, όπου υιοθετήθηκαν τα πιο πάνω λεχθέντα).

Ανεξάρτητα όμως με τα όσα προαναφέρθηκαν, στην υπό κρίση υπόθεση δεν εγείρεται θέμα συνήθους επίσεσης, γιατί υπήρξε ρητή συμφωνία με την οποία ο εφεσείων έδωσε στην εφεσίβλητη το δικαίωμα τραπεζιτικής επίσεσης και συμπληρωσμού και ακόμα υπήρξε και ειδική προς τούτο εντολή του εφεσείοντα. Η εφεσίβλητη ενεργώντας όπως ενήργησε, εφάρμοσε συμβατικές πρόνοιες και την

εντολή που πήρε από τον εφεσείοντα. Συνεπώς όχι μόνο δεν υπήρξε συμφωνία που να αποκλείει τον συμψηφισμό, αλλά τουναντίον υπήρξε συμφωνία που να τον επιτρέπει και ο συμψηφισμός που έγινε δεν ισοδυναμεί με συμψηφισμό ανεξάρτητων αμοιβαίων υποχρεώσεων μεταξύ των διαδίκων, έτσι που να αποκλείεται η ενέργεια της εφεσίβλητης τράπεζας από την κυπριακή νομοθεσία.

5

Όσον αφορά την δεύτερη εισήγηση, είναι η θέση του δικηγόρου του εφεσείοντα πως ενόψει των προαναφερθέντων όρων της εμπρόθεσμης κατάθεσης και δεδομένου ότι η τελευταία απόδειξη της κατάθεσης εκδόθηκε στις 15.4.82, δηλαδή σε χρόνο μεταγενέστερο της υπογραφής του δικαιώματος επίσεχσης και συμψηφισμού της εντολής μεταφοράς των χρημάτων στο κατάστημα των εφεσίβλητων στο Λονδίνο, οι εφεσίβλητοι συμφώνησαν και εγκατέλειψαν τα προηγούμενα δικαιώματα τους και έτσι θα έπρεπε να πληρώσουν τον εφεσείοντα και όχι να προβούν σε συμψηφισμό.

10

15

Κατά τη γνώμη μας μια τέτοια εισήγηση δεν ευσταθεί. Κατ' αρχήν η απόδειξη της 15.4.82 όπως και όλες οι προηγούμενες, αποτελούσαν ανανέωση της αρχικής εμπρόθεσμης κατάθεσης. Πέραν τούτου όμως, ο όρος περί μη μεταβίβασης και πληρωμής στο δικαιούχο, δεν επηρεάζει την εγκυρότητα του δικαιώματος της τραπεζιτικής επίσεχσης και συμψηφισμού που είχε η εφεσίβλητη, δεδομένου ότι η συμφωνία που της έδωσε αυτό το δικαίωμα ήταν συνεχής και προφανώς είναι με βάση αυτή τη συμφωνία που ο εφεσείων διατηρούσε και ανανέωνε τον εμπρόθεσμο λογαριασμό του. Εξάλλου η εφεσίβλητη μετάφερε τα χρήματα της εμπρόθεσμης κατάθεσης σύμφωνα με την εντολή του εφεσείοντα στον προσωπικό του λογαριασμό στο Λονδίνο και συνεπώς είναι ο δικαιούχος που πληρώθηκε από την εφεσίβλητη τράπεζα τα χρήματα αυτά και κανένας άλλος, σύμφωνα με τη δική του εντολή.

20

25

30

Για όλους τους πιο πάνω λόγους η έφεση απορρίπτεται με έξοδα εις βάρος του εφεσείοντα.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.